

тѣ били покорени отъ хунитѣ, готитѣ, аваритѣ и други народи, които били организирани по-добрѣ отъ тѣхъ. Покорението на словѣнитѣ отъ чуждитѣ народи въ етнологично отношение имало голѣмо значение, защото историята ги смѣсвала съ завоевателитѣ имъ и съ името на послѣднитѣ ги отбѣлѣзвала. Въ политично пѣкъ отношение туй имало така сжщо голѣма важность, защото, като се намирали подъ чуждо владичество, не могли да се организиратъ въ една национална държава. Когато пѣкъ били свободни, често нѣколко области се съединявали и встѣпвали въ съюзъ, за да отбѣлснатъ нѣкой външенъ неприятель, или за да завладѣятъ нѣкой градъ или областъ. Но, щомъ като цѣлыта на съюза се постигала, тѣ прѣкъсвали сношенията и всѣка областъ продължавала да сществува и се управлява независимо отъ другитѣ. Между южнитѣ словѣни до VII в. не се появило нѣкое лице съ широки политически планове за обединението на всички области въ една държава, нито пѣкъ нѣкоя словѣнска областъ успѣла да се усили толко, щото да стане центъръ, около който да се присъединятъ и групиратъ и другитѣ области. Въ срѣдата на VII в. се основали двѣ южно-словѣнски държави, моравската и бѣлгарската, обаче основателитѣ имъ, Само и Аспарухъ не били словѣни. Прѣдполага се, че първиятъ е билъ отъ нѣмски произходъ, а пѣкъ вториятъ извѣстно е, че е билъ отъ турко-татарско потекло.

Само, основательтъ на моравската държава (622), се поставилъ начело на възстаналитѣ моравски словѣни противъ аваритѣ и въ нѣколко сражения ги разбилъ и изпѣдилъ отъ Моравия и Чехия. Слѣдъ това (630) той побѣдилъ франкския краль Дагобертъ и присъединилъ къмъ държавата си князь Дервантъ, владѣтельтъ на словѣнитѣ, които обитавали между рѣкитѣ Лобъ и Сала. Само съ голѣма енергия обединявалъ и другитѣ словѣнски области и въ него-